

tást tette lehetővé, az első kötetbe a könyvtárban leggazdagabban képviselt közjogi és közigazgatási jogi munkák kerültek; az elsőt még további öt kötet fogja követni. Minden elismerést megérdemel NAGY Miklós igazgató kezdeményezése, amellyel a nagyarányú munkát vállalta és megindította; könyvtára nagyobb könyvtáraink között egyedül büszkélkedhetik majd teljes nyomtatott katalógussal. A vaskos katalógus közel 7000 kötetre rugó anyagát bőven részletezett fő- és alcsoportok teszik rendezetté, a felsorolásban először a magyar művek, azután a külföldi munkák következnek megjelenésük időrendjében jól áttekinthetően, a gyors tájékozódást betűrendes név- (címszó-) és tárgymutató segítik. Kisebb hibák és hiányok ilyen nagy és fáradságos munkában természetesen elkerülhetetlenek. Így valószínűleg sajtóhiba folytán a katalógusnak a kötet elején adott átnézetéből az «Egyes nemzetiségek történetének közjogi vonatkozásai» csoportban kimaradt a 14. oldalon tényleg szereplő szerbek címszava. A «Magyar pedagógusok életrajzai» alatt egyetlen APÁCZAI monográfia sem szerepel, az «Egyetemek Magyarországon» csoportja nem tud pl. «A felső oktatásügy Magyarországon», az 1896 évi ezredéves kiállítás alkalmából kiadott összefoglaló munkáról, a «Könyvtárak Franciaországban» rovatban hasztalan keresünk a Bibliothèque Nationale-ra vonatkozó művet, míg a kevésbé jelentékeny Arsenal könyvtár történetét megtaláljuk; vagy ezek a fontos munkák hiányoznának az egyébként oly gondosan összeválogatott parlamenti könyvtárból? Ezek a példaképpen kiragadott apróságok természetesen jelentéktelen szépség hibák a rendkívül alaposan összeállított kötetben, amelyért a szerkesztőknek nemcsak az országgyűlési képviselők, akiknek tájékoztatására elsősorban készült, hanem a könyvtárügy minden barátja hálás lehet.

H. G.

A Magyar Bibliophil Társaság Évkönyve I. 1921—1928.

Budapest, 1928. a Magyar Bibliophil Társaság kiadása, 8°, 55+VI l.

A szép könyv szolgálatára alakult meg 1920 végén a Magyar Bibliophil Társaság VÉGH Gyula elnöklete alatt. Kezdetről fogva nagyon helyesen arra törekedett, hogy a könyvgyűjtőknek egy táborban egyesítésén túl az olvasó és könyvvásárló nagyközönség izlését nevelje, felébressze érdeklődését a könyvművészet iránt, igényeket támasszon benne és így közvetve a kiadókat és a nyomdaipart is a magasabb művészi elvek felé vezesse. E cél érdekében adta ki tagilletményeit, az izléses és szép kiállítás mintáit, tartalmilag is változatos kötetekben irodalomtörténeti emlékeket, modern munkákat, a bibliophiliával összefüggő tanulmányokat nyújtva és rendezte

érdekes kiállításait, amelyek közt különösen «A Régi Buda és Pest könyvekben és képekben» című aratott emlékezetes sikert. Már a megalakuláskor tervbe vették egy évkönyv megjelentetését is, de a mindenütt kísértő anyagi nehézségek folytán csak most láthatott napvilágot az első kötet, hogy külső-belső szépségeivel, művészi tipografiájával és népszerűen szakszerű cikkeivel új híveket nyerjen meg a könyv kultuszának. A társaság nyolc évének eredményekben gazdag történetéről EISLER Mihály József főtítkár ad számot. VÉGH Gyula a «szép könyvről» ír, kiemelve könyvművészetünk színvonalának emelkedését, amely nemcsak a luxuskiadásokban nyilvánul meg, hanem az olcsóbb könyvekre fordított fokozottabb gondban is. KNER Imre a tipografia és a könyvművészet határaitól szólna érdekesen ismerteti a papír, a szedés, a könyvdísz, az illusztráció artistikus összehatásának feltételeit; a felhozott tipografiai hibákat jó ötlettel nyomban bemutatja cikke egyes oldalainak szedésében. A társulat tagnévsora, alapszabálykivonata és kiadványainak, valamint katalógusainak jegyzéke zárják le a kötetet. Külön említést érdemelnek a mellékelt egész oldalas hirdetések, amelyek mindegyike betűiben példa a KNER cikkében ismertetett különféle betűtípusokra és így szervesen beléilleszkedik az artistikus keretbe.

H. G.

Hoffmann Edith: *Régi magyar bibliofilek.* (Bp.), 1929. M. Bibliophil Társaság. (Biró M. ny.) Kis 4r. 304 l. (Készült 550 példányban merített papíron). Ára P 40.—

HOFFMANN Edith asszony, a Szépművészeti Múzeum kiváló képzett-ségű főtisztviselője immár körülbelül egy évtized óta műveli szakirodalmunkban a miniatúra történetének nálunk eddig meglehetősen parlagon heverő területét. Kutatásai során számos új és értékes eredményre jutott. A hazai és külföldi könyvtárakban őrzött magyar vagy magyar vonatkozású emlékek jórészt autopsián alapuló gondos áttanulmányozása nála a szinte beláthatatlan külföldi szakirodalom, valamint a meghatározásokhoz multhatatlanul szükséges külföldi emlékműanyag alapos és erős kritikai érzékre valló ismeretével párosul. E becses tulajdonságok lehetővé tették számára, hogy a hazai emlékek feltárásában érdemeket szerzett elődei, akiknek soraiból CSONTOSI Jánost, FRAKNÓI Vilmost, HEVESY Andort SCHÖNHERR Gyulát és VARJÚ Elemért kell kiemelnünk, megállapításait, vagy sejtelméit stíluskritikai és műtörténeti ismereteinek gazdag tárházából vett eszközökkel vegye revízió alá s erősítse meg, vagy helyezze új, helyesebb megvilágításba.